

WILKINSON TEYZE İLE RANDEVU

Sohbetimize başlamanın vakti nihayet geldi diye düşünürken komutayı o aldı.

“Benimle öbür odaya gel.

Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Neyi?”

Neredeyse şimdiki dairem kadar büyük bir salona girdik.

Yüz yetmiş metrekare kadar.

Ortasında bir bilardo masası duruyordu.

Oyunu bilip bilmediğimi sordu.

Oynayıp oynayamadığımı.

Evet dedim.

Geleneksel İtalyan usulü olan Goriziana’yı pek sevmediğimi, Amerikan bilardosunu tercih ettiğimi anlattım.

Gülümsedi.

“Ona şüphe yok.

Zaten biliyordum.”

Fırsatı hemen yakaladım.

Majestelerinin İstihbarat Servisi’ne para mı harcadığını, kitaplarımı bedavaya mı okuduğunu, yoksa benim hakkımda annemden mi bilgi aldığını sordum.

Cevap vermedi.

Belki de sessizlikle cevap verdi.

Sonra beni uzun bir masaya doğru götürdü.

Üzerinde çatal bıçak takımları, manikür setleri, pedikür setleri ve sayısız kişisel bakım eşyası sergileniyordu.

Hepsi parlatılmış çeliktendi.

Parlaklığını yitirmesin diye her bir parça her hafta tek tek parlatılıyordu.

Ama dikkatimi çeken bu değildi.

Her nesne aynı simgeyi taşıyordu.

İki kılıç.

Marka.

İmza.

Kimlik.

Wilkinson Sword.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Nerede olduğumu ilk kez gerçekten anladım.

Bir müdürün konuğu değildim.

Bir üst düzey yöneticinin konuğu değildim.

Bir şirket efsanesinin konuğu bile değildim.

Bir ara ona seslenen kadın sesleri duydum.

“Teyze...

Teyze...

Neredesin?”

Hiç duraksamadan cevap verdi:

“Hemen geliyorum.

Yeğenimleyim.

Gillette’in oğluyla.”

O an hiçbir şüphem kalmadı.

Teyzemin evindeydim.

Öbür odaya döndük.

Herkes çıkmaya hazırdı.

Ben hariç herkes.

Maggy koluma girdi ve dedi ki:

“Seni kızımın ve iki kız torunumla tanıştırayım.

İkisi de evli değil.

Hadi gel.

Sana bir şey göstermek istiyorum.

Umarım seni mutlu eder.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, körkütük sarhoştum.

Şaraptan değil.

Bilgiden.

Duygulardan.

Zamandan.

Artık hiçbirini sindiremiyordum.

O ise, o ufak tefek yaşlı İngiliz hanım, bir depremdi.

Hemen, gençken nasıl biri olduğunu merak ettim.

Ve onu yönetebilen biri hiç çıkıp çıkmadığını.

Cevap kendiliğinden geldi.

Hayır.

O bunun ötesindeydi.

Çelikten bir kadındı.

Terk edilmiş bir fabrikanın önüne geldik.

Durdu.

Sessizce baktı.

Sonra dedi ki:

“Fernando.

Her şey burada başladı.

Seni daha önce tanımış olsalardı, şirketimiz bugün hâlâ bizim olurdu.

Kötü yönetim ve kibirli kararlar yüzünden onu asla satmak zorunda kalmazdık.

Kızı.

Torunları.

Hepsi sessiz.

Dominique bile duygulanmış gibiydi.

Sonra dedi ki:

“Yaşlı hanımın konuklarını etkilemek için hep yaptırdığı duygusal tur bu.

Hep aynı İngiliz töreni.”

Ama bu kez bir konukla konuşmuyordu.

Yeğeniyle konuşuyordu.

Tur bitince beni otelime bıraktılar.

Dönmek isteyen bendim.

Bunca duyguyu tek bir günde kaldırmaya hazır değildim.

Ama ertesi gün yeniden buluşacaktık.

Ferdinando